

פרשת בחוקותי

ואם בזאת לא תשמעו לי והלכתם עימי בקרי" (כו, כז)

התוכחה הנוראה אינה נוחתת בבת אחת, אינה מטביעה בשטף צרות. היא באה גלים גלים.

בא הגל הראשון, חלילה, "ואם עד אלה לא תשמעו לי, ויספתי ליסרה אתכם".

בא הגל השני, "ואם תלכו עימי קרי" ותרגומו: לשון קושי, שמקשים לבם להימנע מהתקרב אלי, "ולא תאבו שמוע לי, ויספתי עליכם מכה".

בא הגל השלישי, "ואם באלה לא תווסרו לי והלכתם עימי קרי", ובא הגל הרביעי. "ואם בזאת לא תשמעו לי והלכתם עימי בקרי" - האין לדבר סוף? לכמה נצרכים, כדי לפצח את אוטם הלב!

נספר סיפור, ממקור נאמן:

סח הרב הומינר שליט"א מבני ברק, בשם בנו של הרבי מזוטשקא שליט"א.

פעם פגש בנו של הרבי בחילוני קשיש, נכה. משותק בפלג גופו התחתון, מתנהל על כיסא גלגלים. בראותו את בן הרבי, נזכר בשורשיו: אל תראה אותי כך, אני יודע יהדות מהי. וסיפר את סיפורו.

בבית חרדי גדל, ונסחף באווירת התקופה. כשראה אביו שהוא עומד לאבדו, ביקשו בקשה אחת: "בוא איתי אל הרבי מבלז". למרות שנחרצת הייתה דעתו לשנות אורחותיו, לא יכול היה לסרב.

עמדו בתור, שהתקדם לאיטו. לפניהם קירטע נכה על קביים. בהגיעו אל הרבי נשבר קולו מבכי. ברכו הרבי, ולנגד עיניהם ארע הנס: הנכה הזדקף, שמט את קביו, הניחם ליד הקיר ויצא קוממיות על רגליו!

הגיע תורם. הרבי לא נזקק להסברים. מבט אחד הבהיר לו את המצב. "אני מבקש ממך דבר אחד", אמר, "שתשמור שבת". דבר אחד, לכך הסכים. "אבל", הוסיף הרבי. "דע לך, שאם לא תשמור את השבת, הקביים האלו מחכות לך!" האיום היה מיותר. הוא הבטיח, והתכוון לקיים.

ואכן, פרק עול מצוות והסתאב בכל העבירות, פרט לאחת: שבת שמר. בסערת מלחמת העולם שפרצה, בערבות סיביר אליהן הוגלה, וכשעלה לארץ הקודש, הקים משפחה וחינכה על אדני החילוניות, אך כשלעצמו שמר שבת. לא פסח ולא כיפור, שבת.

מלחמת ששת הימים פרצה, חבלי ארץ שוחררו, החלה נהירה לסיני. הבנים באו ובישרו: "יש הרשמה לטיול מאורגן בן עשרה ימים!" והוא: "שבת-!" "סעו אתם, אני נשאר. אמרו: "אבא, באמת! לא כשרות, לא חג ולא מועד. שבת? כולם נוסעים, ואתה תישאר בבית!"!

ובאמת, מה יכול היה לומר? אישר את הצטרפותו. טיילו במרחבי סיני, ועשו שבתם חול. מעד ונפל מצוק, ונקע את חוט השידרה. שותק ממותניו ולמטה, בשבת הראשונה שחילל. כיצד אמר לו הרבי: "אם לא תשמור את השבת, הקביים מחכות לך!" מאותה שבת, רתוק הוא לכיסא הגלגלים.

"אז אתה לא צריך לספר לי מהי יהדות, ומי הוא הרבי מבלז", אמר...

ובנו של הרבי הביט בקרחתו של המספר גלוי הראש: "ואתה עדיין חילוני...?"!

פרשת בחוקותי

מהיכן שאב הרבי את כוחו, הלא ממצוותיו ותורתו, קדושתו ופרישותו, מכוח בוראו! ומה כוחה של השבת, הלא מהמצווה עליה! חווית אמונה, חווית תוכחה, ונותרת בחילוניותך?

"הלב טרף", הייתה התשובה. כנה כל כך. הלב אטום, נוקשה...

ומה, כסבור הוא שיעזבוהו? "ואם בזאת לא תשמעו לי והלכתם עימי בקרי", קשיות הלב, "והלכתי עימכם בחכמת קרי". אין אגוז שאינו בר פיצוח, השאלה כמה כוח יאלצו להפעיל עליו!

לבנו הוא כדלת נעולה, והמפתח בפנים. אם יבקשו לפרצה מבחוץ, יטיחו בה בעיטות, יפעילו כוח, וישברו לבסוף. אבל אפשר לחסוך כל זאת, אם יסובבו מבפנים את המפתח...

"טובה מרדות אחת (מחשבת מוסר) בלבו של אדם, ממאה מלקויות". נסובב את המפתח, ונפתח לבנו אל האור!

מקור: מעיין השבוע